

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského náměstí 125, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. KrÚ 42297/2014/ODSH/8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 61 A 25/2014 – 68,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 61 A 25/2014 – 68, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. KrÚ 42297/2014/ODSH/8. Krajský soud ze správního spisu zjistil následující:

V oznámení přestupku ze dne 30. 8. 2013 se uvádí, že stěžovatel překročil dovolenou rychlost mimo obec na sil. I/35, kde je dovolena rychlost 90 km/h. V úředním záznamu o podezření z přestupku ze dne 22. 8. 2014 se dále uvádí: „Pro měření rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10 C v.č. 12/0020 ve služebním vozidle PČR VW Passat X v civilním provedení. Silniční radarový rychloměr RAMER 10 C byl použit v souladu s návodem k obsluze. Vozidlo bylo po celou dobu od zjištění přestupku v dohledu hlídky.“ Je zde

uvedeno číslo obsluhy radarového rychloměru 308010. Z fotodokumentace je zřejmé, že bylo měřeno vozidlo X s rychlostí 133 km/h, dle záznamu se jednalo o vozidlo tovární značky AUDI A8, šedé barvy. Je zde uvedeno č. zařízení: 2012/0020, měření provedl „M. P.“ svědek pprap. D. K.. Dále jsou zde uvedeny souřadnice GPS a poznámka, že měření bylo provedeno mimo obec, na sil. č. I/35 u obce Koclířov.

Podle ověřovacího listu č. 28/13 ze dne 18. 2. 2013 má měřidlo výr. č. 12/0020, vyrobeno bylo v roce 2012, konec platnosti ověření je stanoven na den 17. 2. 2014, rychloměr má požadované metrologické vlastnosti s tím, že jej lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Podle potvrzení o proškolení ze dne 25. 6. 2013 byli k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 10C proškoleni pprap. D. K. a pprap. Bc. M. P. (č. 308010).

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně Městského úřadu Svitavy ze dne 5. 12. 2013, č. j. 58964-13/OD-bim/7349-2013, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, jehož se měl dopustit tím, že dne 22. 8. 2013 ve 13:59 hod. jako řidič motorového vozidla reg. zn. vozidla X, překročil na silnici I/35, mimo obec Koclířov, nejvyšší dovolenou rychlost o 39 km/h (po odečtu povolené odchylky), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu a podle § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3000 Kč a dále mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Podle odůvodnění rozhodnutí bylo přestupkové jednání stěžovatele prokázáno listinnými důkazy, a to záznamem o přestupku - fotodokumentací, kdy rychlost byla změřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C v. č. 12/0020, který byl obsluhován proškolenými policisty D. K. a M. P..

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl.

Krajský soud v rámci řízení o žalobě pak nepřisvědčil žalobní námitce, že měření rychlosti vozidla stěžovatele nebylo provedeno ověřeným silničním rychloměrem. Odlišné uvedení výrobního čísla rychloměru na fotodokumentaci a ověřovacím listu je dle krajského soudu pouze dílčím pochybením bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. V úředním záznamu, ve sdělení obvinění, v protokolu o ústním jednání a ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo totiž výrobní číslo silničního rychloměru uvedeno shodně (12/0020), odchylku uvedenou na fotodokumentaci (2012/0020) lze objasnit tím, že rok 2012 byl rokem výroby rychloměru (tedy bylo uvedeno plné znění roku výroby - výr. č. 2012/0020).

Nezákonnost správního rozhodnutí podle krajského soudu nezakládá ani chybný údaj o GPS souřadnicích místa skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nepřesnost GPS je totiž způsobena určením polohy na základě měření tranzitního času od čtyř družic. GPS souřadnice byly navíc ve výroku rozhodnutí při určení místa

skutku použity toliko podpůrně, uvedením v závorce, místo bylo dostatečně identifikováno číselným označením silnice a blízkostí obce Koclířov.

Uvedeným vysvětlením nepřesnosti GPS souřadnic je dle krajského soudu vysvětleno i to, že se dle přesného přenesení souřadnic GPS na mapu mělo měřicí policejní vozidlo nacházet mimo vozovku a měření rychlosti vozidla mělo být provedeno v zatáčce, z čehož stěžovatel dovozoval neplatnost celého měření. Podle krajského soudu nebyl důvod pochybovat o tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem, nebyly shledány žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly podjatosti policistů, kteří provedli měření a uvedli, že vozidlo měli celou dobu měření na dohled. Nezmínili přitom, že by vozidlo předjíždělo jiné vozidlo, což netvrdil v odvolání či v žalobě ani stěžovatel. Rovněž ze spisové fotodokumentace nevyplývá, že by bylo měřeno v zatáčce, úřední záznam potvrzuje, že bylo měřeno na úseku, který k tomu byl způsobilý. Krajský soud proto uzavřel, že v projednávané věci nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti měření a že tudíž bylo na místě vycházet plně z tzv. privilegovaného důkazu, tj. z výstupu z provedeného měření. Žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že policisté měřili rychlost vozidla v zatáčce, v důsledku čehož nebyl zachován úhel odklonu radarové hlavy od osy měřeného vozidla dle Návodu k obsluze, tj. 22°. V takovém případě nelze považovat naměřenou rychlost za správnou, neboť měřicí zařízení nemá schopnost samostatně detekovat nesprávný úhel radarové hlavy a vypočítá rychlost z údajů, které má k dispozici i v případě, že tyto neodpovídají skutečnosti. Stěžovatel v posudku, který předložil ve správním řízení, vyznačil místo, kde bylo měření dle GPS údajů ve spise provedeno, citoval příslušné části Návodu k obsluze, provedl konkrétní výpočet. Krajský soud však jeho výpočty a argumenty odmítl s tím, že vychází z pozice měřicího vozidla určené dle GPS záznamu na výstupu z rychloměru. Podle stěžovatele však naopak měření v rovném úseku komunikace neprokazuje úřední záznam, na který krajský soud odkázal. Skutečnost, že policisté v úředním záznamu zaškrtnuli kolonku „Bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze“ totiž nezpochybňuje tvrzení stěžovatele o opaku. Ani slovní určení polohy měřicího zařízení, tedy silnice I/35, mimo obec Koclířov, nevyvrací jeho tvrzení, že měření proběhlo v zatáčce, neboť silnice I/35 mimo obec Koclířov obsahuje též zatáčky.

Stěžovatel dále namítl, že pokud krajský soud považoval GPS údaje za nedostatečné pro stanovení místa skutku, měl zrušit rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. V takovém případě by totiž bylo místo spáchání skutku určeno pouze jako „silnice I/35, mimo obec Koclířov“, tento úsek silnice je dlouhý několik desítek kilometrů. Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Co se týče určení místa spáchání přestupku, Nejvyšší správní soud připustil, že souřadnice GPS místa měření zaznamenané přístrojem jsou zpravidla nepřesné, v rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4 As 2/2014 – 26, konstatoval více než 200 metrový rozdíl mezi souřadnicemi místa měření zaznamenanými uvedeným přístrojem a skutečným místem, z něhož bylo měření prováděno. I při zohlednění této skutečnosti však považuje určení místa spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí jako „silnice I/35, mimo obec Koclířov“ s doplněním souřadnic GPS za dostatečně konkrétní.

Za důvodnou je však nutno považovat námitku stěžovatele, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, v důsledku čehož byla nesprávně určena rychlost vozidla. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že „odborný posudek“, který stěžovatel předložil v rámci správního řízení a na který odkázal ve své žalobě, nebyl ve skutečnosti ničím jiným než jeho tvrzením o průběhu skutkového děje a o tom, jak byl skutkový děj zaznamenán policií a vyhodnoceny jeho rozhodné parametry (rychlost vozidla stěžovatele). Svoji argumentaci založil na *prima facie* nikoli nesmyslných fyzikálních argumentech opírajících se o obecně známý princip fungování dopplerovského radarového rychloměru. I laik v oboru fyziky, disponující jen běžnou orientací ve způsobech měření rychlosti, z „posudku“ pochopí, že úhel, který svírá měřicí radarový paprsek s osou jízdy měřeného vozidla, by mohl mít vliv na výsledek měření, neboť čím ostřejší tento úhel je, tím bližší skutečné rychlosti vozidla by měl být výsledek přístrojem naměřený. Jistě i proto je v návodech k obsluze měření určeno, že měřit je třeba jen v určitém rozsahu uvedených úhlů, aby bylo možno výsledek měření považovat za spolehlivý, neboť s účinky tímto způsobem vyvolaného zkreslení výsledku měření je nutno počítat a příslušným nastavením přístroje je eliminovat.

Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá žádným způsobem spekulovat, zda se tvrzení stěžovatele o chybném měření rychlosti zakládají na pravdě ohledně přesné polohy měřeného a měřicího vozidla v časovém intervalu, v němž proběhlo měření, a na fyzikálně korektních úvahách, anebo nikoli. *Prima facie* se však „přiměřeně inteligentnímu laikovi“, kterým je v tomto ohledu nutně i soudce, nejeví být absurdními, vymykajícími se racionalitě a současnému stavu poznání.

Krajský soud může s tvrzeními toho typu, jaká přednesl stěžovatel v žalobě, naložit v zásadě jen dvěma způsoby. V první řadě, pokud jsou již *prima facie* i z pohledu „přiměřeně inteligentního laika“ absurdní, nesmyslná, vymykající se současnému stavu poznání, je může bez toho, aby se jimi dále zabýval, odmítnout jako irelevantní. V takovém případě není třeba ani nařizovat jednání a provádět dokazování, neboť soud se toliko vypořádává s tvrzením účastníka a říká o něm, že z povahy svého obsahu nemůže vést ke skutkovým závěrům relevantním pro řízení.

Pokud však – jako je tomu i v případě stěžovatele – jeho tvrzení uvedenou „nekvalitou“ netrpí, musí se jimi zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, resp. zda jsou tyto závěry fyzikálně korektní. Konečně je třeba posoudit,

zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž správní orgán dospěl.

Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval. Samotné konstatování, že určení pozice měřicího vozidla dle GPS záznamu na výstupu z rychloměru je nepřesné, nevyvrací námitky stěžovatele, že měření bylo provedeno v zatáčce. Z fotky pořízené měřícím vozidlem není úhel měření zřejmý. Za této situace nepostačí zaškrtnutí předtištěného údaje v úředním záznamu, že rychloměr byl použit v souladu s návodem k obsluze. Ani poukaz na to, že měření provedli proškolení policisté, neodpovídá na výtku stěžovatele, že rychloměr byl v daném konkrétním případě použit nesprávně. Krajský soud se měl zabývat tím, zda je povaha rychloměru taková, že umožňuje změření rychlosti jediné při správném nastavení, zatímco jakékoli nesprávné nastavení vede samo o sobě k tomu, že se měření neprovede, či zde k takové situaci dojít nemůže.

Kasační stížnost tedy je s ohledem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná, neboť krajský soud se nevypořádal s tvrzeními stěžovatele o nesprávném měření rychlosti dostatečným způsobem. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Je tedy povinen se náležitě vypořádat s námitkou stěžovatele, že měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. V případě, že bude zjištěno, že skutečně nebyl dodržen přípustný odklon radarového svazku od osy pohybu měřeného vozidla, je třeba uvážit, zda toto vybočení mohlo vůbec mít vliv na změřenou rychlost v neprospěch obviněného z přestupku, a tudíž na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. března 2016

Vlašín
JUDr. Jaroslav
předseda senátu